

## ELTÚNT EGY FEHÉR FOLT

A Könyvtáros elmúlt évi júniusi számában írtam arról, hogy kis utcánkban egy családot sehogy sem tudok megnyerni az olvasás számára. Akkor feltettem magamban, hogy nem nyugszom, míg valahogy közel nem hozom őket a könyvhöz.

Örömmel jelenthetem, hogy az év végére eltűnt utcánk olvasási térképéről a kis fehér folt. A család fő önként, minden rábeszélés nélkül beiratkozott. Úgy történt, hogy a felesége négy éves fiacskájával kamilláért jött hozzám, mert fájt a gyerek füle. Míg vártak, a kicsi keze ügyébe tettem a „Barátaink a ház körül” c. képeskönyvet. A kisfiú sehogysem akarta letenni a könyvet, nézegette, nem győztünk kérdéseire felelgetni. Vigye csak el, mondtam, de vigyázzanak rá! A gyerekek pár napig ágyban kellett maradnia, édesanyja felolvasta neki a képeskönyv szövegét.

A könyvet apja hozta vissza: „Olyan hosszúak az esték, mi is olvasnánk már. Tessék két jó könyvet adni.” A Tűzvirágot és a Betyárt adtam oda, egy hét alatt olvasták ki. Igaz, hogy a férfi csak alig böngészi a betűket, inkább felesége olvas fel hangosan. A belépési nyilatkozatot is az asszony írta alá, mert mint a család fő mondotta, neki „remeg a keze”. Elhittem, így is jó. Majd csak hozzá szokik a könyvhöz, s végül írni is megtanul. Bizony, többen is vannak még hozzá hasonlóak a mi falunkban.

Babinecz Mihályné

## KÖNYVTÁROSOK JÖNNEK, MENNEK...

Régi igazság, hogy csak a megfelelő személyt kell megtalálni, és menni fog a könyvtári munka a faluban. Ha ezt az igazságot máról holnapra mindenütt és egyszerre valóra lehetne váltani, sokkal kevesebb gondunk lenne. Sajnos, évekig kellett kísérletezni járásunkban, a nagyatádi járásban is, míg pl. Bolháson és Kuntelepen megtaláltuk a megfelelő embert. És hány községben vagyunk kénytelenek kísérletezni még ma is... Pedig meggyőződésünk, hogy mindenütt van legalább egy fanatikusa a könyveknek, aki hajlandó akár 100 Ft-ért is ellátni a könyvtári munkát. Ha pedagógus, lehet, hogy más társadalmi munkát végez, amit kollégái közül bárki precízen elláthatna, ha pedig egyszerű dolgozó, a falu vezetői legtöbbször nem is tudnak róla.

És mit jelent a kísérletezés? Azt, hogy kénytelenek vagyunk egy községben évente kétszer is, jobb esetben évente egyszer, könyvtárat átadni. Azt, hogy Bakházán 1960 óta a hatodik könyvtárost állítottuk be, Háromfán a negyediket, Szabáson, Taranyban a harmadikat. S azt, hogy ezeket a változásokat mindenütt megszenvedte a könyvtári munka és a könyvtár könyvtármánya. Vizsgáljuk most az utóbbit!

Bakházán a rövid működési időszakok alatt is „összszehozott” minden könyvtáros 5—12 kötet hiányt. Háromfán ritkábban váltakoztak, s ezt tükrözik a számok is: Hegyi Sándor 1960-ban 127, Gerlecz László 1962-ben 44, Szokol Magdolna 1963-ban 25 könyv hiányával adta át a könyvtárt. Szabáson Rozina Zoltánnéknak 50 könyve hiányzott 1961-ben. Taranyban Dara Györgynek 1962-ben 24, Budai Angélnak 1963-ban 116 kötet hiánya volt.

Tehát amíg egyik oldalon szorgalmazzuk, hogy minél nagyobb összeget fordítsanak a községek könyveszerzésére, s a kisebb községek éves gyarapodása a száz kötetet sem éri el, addig a másik oldalon akad könyvtáros, aki egy év alatt 116 kötetből nem tud elszámolni. Milyen felelőtlenység, hanyagság eredményezheti a község vagyonának ilyen elherdálását? Előbb-utóbb megtéríti mindegyik az okozott kárt, de hol szerezze be utóda az elveszett könyveket, ha ezeket többet ki sem adják, vagy csak évek múlva jelentetik meg? A társadalmi tulajdon hanyag kezelését a törvény bünteti.

Mit szólnak a tanácsí vezetők a hatalmas taranyi hiányhoz, hisz többszöri figyelmeztetésre sem csináltatták meg a könyvszekerények zárát, annak ellenére, hogy televízió-nézésre is használták a termet? Hogyan fordulhatott elő, hogy tíz nap alatt 6 könyv veszett el a szabási könyvtárból, holott a kulcs a községi tanácsnál volt letétben? Hogyan történhetik meg Kutason, hogy a könyvtáros tudta nélkül könyveket visznek el a könyvtárszobából?

Pénzről és becsületről van szó! A tanácsok teremtsék meg a biztos és zavartalan működési feltételeket, őrizték és őriztessék a könyvtár vagyonát! Keressék azt az embert, akiből jó könyvtáros válhat. Nem fél évre, nem egy évre, hanem hosszabb időre. Bizonyos, hogy ilyen ember van minden faluban, csak meg kell találni.

Bertók László